

JARO KŘIVOHLAVÝ 1925–2014

10.4.2015

(ČB 3/2015) „Člověk neví, je-li den, či noc, a potmě odhaduje, kolik dnů asi uběhlo,“ vyprávěl bratr Jaro Křivohlavý o pobytu v kobce, kam ho za války zavřeli na samotku, když se s celou třídou gymnázia ocitl v Terezíně. „To pak oceníte, co jste se v dětství naučili z paměti. Třeba žalmy. A písničky.“ Vyprávěl to po půl století, a přece se mu chvěl hlas. Pro mladé lidi, kteří mu naslouchali, to byl autentický prožitek, který se do duší vryl víc než všechny řeči z učebnic.

„Psával jsem, že nemocný člověk má číst příběhy trpících, kteří se uzdravili. Ale je to nesmysl: má číst spíš něco veselého.“ Tuto větu bratr profesor – autorita v oblasti pozitivní psychologie – pronesl, když jsem ho jednou navštívil v nemocnici coby pacienta. Dostal tehdy od vnuka štůsek kreslených vtípů a dával si je, tři denně. Fascinovala mě schopnost revidovat myšlenku, kterou do té doby považoval za osvědčenou. Člověk zkrátka nikdy není hotov. I krátce před devadesátkou četl a studoval (a psal a chystal se přednášet). Něco z toho, co psal, platí pořád, u něčeho jsme však dnes už někde jinde – a on tomu byl přístupný. To pak i po osmdesátce můžete zažít jako řečník nadšené přijetí třeba na sjezdu evangelické mládeže. Nikdy není hotovo.

Říkal, že má dvě lásky: křesťanství a psychologii. Nejspíš si tím na obou stranách poněkud přehradil cestu, ale trpělivě přehradu prokopával. A když při představování říkával, že není slavný ani mírný (ani Jaroslav ani Jaromír), ale prostě Jaro, pravda to byla jen zčásti – jen co jména se týče: protože mírný byl a slavný svým způsobem také. To i díky obrovskému zástupu lidí, kterým nějak pomohl.

Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc., zemřel na přelomu roku ve věku devadesáti let. Byl pro mnohé pomocí, pro jiné radostí, pro další oporou. Za jeho život a práci buď Pánu Bohu vzdán dík.

Like

Share

One person likes this. Be the first of your friends.